

**ГЕОРГИ ИЛИЕВ
НА САТУРН
ОТКЪС ОТ НЕПЕЧАТАНИЯ
РОМАН „С КОСМИЧЕСКА
РАКЕТА“**

chitanka.info

Младежите от Корака виждат как ята космически планери потъват в меката въздушна обвивка на Сатурн и си мислят: — Върху коя ли планета от слънчевото семейство няма вече място за народа й? Излишният излита, съглежда, дири нова земя! А ето — не съглеждат, а се били настанили върху Сатурна като у дома си. Ето — Корака лети над области с поселения и нови, и някак чужди за мястото! Виждат светли петна по него: нови поселения върху Сатурн!

А електронният дъжд не спира. Опански е смутен:

— Дайте съвет, другари Вандев, Панферов... Мъчно се работи.

— Тогава?

— Да свърнем обратно!

— А ние вече с ръка можем да уловим Сатурна.

* * *

Ракетници са решили да слязат на Сатурн. Натам ги води изкушението да видят от какъв произход са мътните образи, що пъплят по екраните. И защо радарите заглъхват и отново почват електронните си песни.

Пеленгационният уред засича Йонлун наляво от Юпитер. Те отиват към Сатурн, а в далечината се люлее на тъмната нишка на своята орбита Плутон.

— Тогава да слезем на Сатурн!...

Бисеров насочи ракетата към процепа „Касини“. Сега по екраните се вижда само масата на огромното кълбо, подобно на чудовищно голяма тава, обложила цялото небе. При минаване през процепа, за миг само, се показва малък резен тъмно пространство и стена от суха зидария, кипяща в ярка светлина.

Камен Белчев извика:

— Гледайте, гледайте, пръстенът ври!... Като че ли някой хвърля прах във вода!... Гледайте!... Ах, свърши се! Ей че хубаво беше!

Бяха вече до самата планета. И почна отново спорът: — обратно към Земята или да слязат върху твърда почва, да гостуват един ден и на Сатурна.

Ракетци не са имали никога такава бурно заседание. Страните „за“ и „против“ се бореха ожесточено.

Панферов, Вандев, Опански са против потъването в атмосферата, гъста и непозната, съставена, може би, от ситен прах, а може да съдържа и отровни газове.

Бисеров се плаши от свръхнагриване на ракетата, но сам се успокоява: — Ще слизаме по-бавно.

Колективът се натъква и на друг, още по-важен въпрос: с каква скорост на връщане ще се освободят от притегателната сила на тая огромна планета?... Ами ако за това ще им трябват сто, сто и двадесет километра в секунда, как ще ги спечелят?

Петима от младите се наложиха. Тяжно беше мнозинството. И ракетата сви, заби нос в гъстата въздушна обвивка на Сатурна и разпери крила!

* * *

Като да очакваха това: десет от неизвестен произход летала ги посрещнаха почти при най-горния слой на Сатурновата атмосфера. Обкръжиха ракетата Корака и я насочиха по свой път като пленник.

Екипажът се смути, събра се на съвет:

— Ще изчакаме спокойно събитията. — Вандев е спокоен уж, а не може да прикрие смута си.

— Техниката е в мои ръце!... Можем да избягаме. Ще си пробия път!

Но всички съветват спокойствие.

До сила ще прибегнат, когато нямат друг избор.

* * *

Вандев и Панферов седнаха при Опански. Велкова и Заркова като да станаха два пъти по-вдълбочени в своята работа: смущаваше ги малко присъствието на „гостите“. Над екрана пред Опански беше голямо табло с разнородни кръгли, четвъртити сегментни уреди с черни стрелки, с бели лица и едри цифри. През някоя крайна цифра минаваше дебела червена черта! — Опасно!

Валякът на автоматичния барограф (измервача на въздушното налягане) бавно се въртеше, а писецът нанасяше върху карираната хартия черна черта. До него стрелката на алтиметъра с леки ходове слизаше надолу.

Шест двойки очи следяха безмълвните уреди. Ракетци се споглеждат: писецът на барографа тегли кривата си линия все нагоре и нагоре! Вандев понякога вдига очи и среща питащия поглед на Елка Велкова.

— Още нищо лошо! — пошепва той.

Панферов се изтегля назад:

— Не съм полезен тук!... — извини се той и отида към пробовземателя. Сложи ръка върху крана, постоя така няколко мига, затвори го и отвинти тръбицата, която се беше напълнила с въздух.

Той не откъсва очи от барографа. Кривата черта пълзи все още нагоре. Налягането е вече над хиляда и триста милиметра. Подпрял главата си на свития пестник, той прехапва от време на време горната си устна, Когато кривата приближава пределната черта — червената линия, — той проточи две ръце към домофона за Бисеров, но се отдръпна:

— Да почакаме, да почакаме. Конструкцията е дадена с петорна сигурност. Можем да понесем това налягане. Бисеров, слизай още!

Вандев извърна глава:

— Значи, драги Панферов, спокойно посрещаш сблъскването на стрелката с червената черта.

— ... Та нека!

Вандев пламна. Елка Велкова го гледа изплашена:

— Колко път имаме още до твърда почва, драги Опански?

— Само две хиляди плюс петстотин.

— Аха, та само толкова ли?

— Толкова само, пълзливци!... Велкова и ти не издържате! Спирачките ви разхлабени!...

Панферов става и плясва ръце:

— Да, гледайте, гледайте!

Вандев притичва и слага ръка на рамото му:

— Какво, какво е станало?...

— Гледайте! Стрелката спря на три деления под опасната линия!... Значи ние кръжим на една и съща височина над сатурнова

почва!

В този миг Опански приведе върху екрана радарната снимка на почвата, над която летяха.

— Търсим удобно място за приземяване.

Бисеров е избрал място за слизване. Светва му леко червено пламъче!... Значи — кормилната част е докоснала твърда почва!

— Скоро ли, Бисеров!...

— Не виждате ли по екраните: нашите заробители летят в кръг около нас. То значи: „Слизайте“. — И ние слизаме.

— Кръжа над голяма подутина край море, а може и океан да е. Така де! Виждате ли го?

Той отвори фюзелажа и спусна шасито. Предните колела докоснаха земята. Леталото се залюля, тропотом пропътува известно разстояние и спря.

Сатурн!

Отпреде океан! От север и юг — гора от светлини. Слезли сме не далеко от населено място. Ново — новичко. Познава се, че не е на местни жители.

* * *

— Вече на сатурнова почва!...

— Да, като пленници.

— Ах, колко приключения дотук! — кърши ръце Бисерка Заркова.

— Ти и плен! Да, да!... — и Бисеров се чувства не в стихията си, защото му се налага да изчаква нещата. По космическите пътища като че ли, колкото и широки да са, може да се сблъскат пътнически планери. Летим, а по екраните Опански ни праща образите на срещани дилижанси, които прекосяват слънчевата ливада — идват отнякъде, отиват за някъде!

Всемирът като да е станал широка, пълноводна река, понесла по сребърната си повърхност безделници и влюбени.

Ние сме на Сатурн. И шумът, електронният шум расте. Радистът на Корака свива вежди и се мръщи. Тоя нестихващ електронен танц не му позволява нещо друго: да подири гласа на Йонлун! Нежните

призиви на нейния предавател не се чуват сега!... Не се чува и гласът на Любен, не се чува Йонлун...

Публикувано във вестник „Пулс“, брой 36/1990 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.